

Cô Gái Hái Chè

Trang Y Hạ

*Lắng lơ con bé con bông
Chính chuyên ai để công chồng đến cho
(ca dao)*

Tôi từ Sài Gòn về thăm mẹ và các em, mỗi lần về như vậy ít nhất cũng phải ở lại chơi ba bốn ngày, đôi khi lâu hơn... Tôi nhớ có lần tôi về đúng vào những ngày trước tết, sẵn dịp phụ mẹ gói bánh tét. Buổi tối cùng các em ngồi canh nồi bánh tét sôi sùng sục... thiệt là vui!... Kỷ niệm những ngày về quê không bao giờ phai mờ trong tâm trí.

Buổi sáng, lúc tôi vừa ngủ dậy - thường thì người em rể chạy qua gõ cửa kêu qua nhà uống cà phê... Tôi bước vô sân, người em rể đã ngồi chờ... Hai anh em vừa uống cà phê vừa nói chuyện... Bất chợt, người em rể hỏi:

- Anh hai, nãy giờ anh có nghe mùi trà, hăng hắc... không?

Tôi thần nhiên, nói:

- Anh có nghe...! Bây giờ vẫn còn nghe... ! Nghe, mà cứ tưởng mùi trà từ trong nhà của Dượng bay ra..

Người em rể, trầm ngâm một chút, rồi nói:

- Anh đi về Sài Gòn đã lâu, không biết anh có còn nhớ thằng Phũ, không? Hồi xưa gia đình nó nghèo lắm. Vậy mà bây giờ nó “phất” lên đó anh, nó giàu lên là nhờ “sản xuất” trà. Trà của nó thì... nói thật, em không dám uống! Thằng Phũ, nó không trồng trà mà nó tự “sản xuất” được trà rồi đem đi bỏ mỗi khắp nơi để làm giàu thì anh tự hiểu lấy... Bí quyết làm ăn thời “hóa chất” mà anh...! Thời buổi bây giờ ai cũng ham lời, ham rẻ... Nhà nào cũng dùng hóa chất, rớt cuộc - ăn cái gì, uống cái gì cũng phải chọn lựa kỹ càng các thứ mới dám ăn, dám uống... Chọn lựa riết..., rồi lại ăn nhầm các thứ hàng pha hóa chất của nhau. Anh nghĩ có buồn không? Chúng ta tự giết lấy nhau chứ đừng có đổ thừa là tại ai...!

Tôi uống cà phê buổi sáng, nhưng lại không quen uống trà ở trong gói... Trà lá tươi, đem giã nát chế nước sôi thì tôi lại thích, thích vị chát và vị đắng. Người em rể lại nói:

- Nhà thơ Trần Tế Xương có mấy câu thơ:

*Một trà, một rượu, một đàn bà,
Ba thứ lắng nhăng nó quấy ta.
Chừa được thứ nào hay thứ ấy,
Có chẳng chừa rượu với chừa trà. (TTX)*
Anh hai có còn nhớ bốn câu thơ đó không?

Tôi nói:

- Nhớ chứ Dượng...! Hồi còn học sinh, đoạn thơ đó của Tú Xương ai mà không nhớ và thuộc lòng, nhất là mấy ông... Có điều ông nhà thơ quả là: chơi chữ, và có chút “khôn lỏi” rất là văn thơ và cũng có chút “nịnh đầm” phụ nữ nữa... Dượng nghĩ xem... Một khi hết rượu, hết trà không còn cái gì để uống thì ông phải chừa hai thứ lắng nhăng “trà, rượu” đó trước. Còn đàn bà thì không bao giờ ông chừa được là phải rồi, ông ấy mà chừa đàn bà (vợ) thì lấy ai chi tiền ra để đi mua rượu, mua trà cho ông uống? Vậy là ông Trần tế Xương ông đâu có chừa “ba thứ lắng nhăng” đó đâu. Đọc thơ là phải hiểu cái ý ẩn dụ mới là tuyệt.

Nghe tôi “bình” như vậy, người em rể vỗ tay cười khoái chí, nói:

- Anh quả là người tinh tế, hiểu ý người xưa... À, anh có còn nhớ bài ca dao “Cô Gái Hái Chè” không? Dượng muốn nhắc tới cô gái hái chè nào? Có hai cô gái hái chè đó nha! Một cô trong Ca dao, một cô trong lịch sử.

Người em rể, nói:

- Hôm nay rảnh, anh hai nói về hai cô gái hái chè cho em nghe đi... Trưa nay, anh em mình làm lai rai vài xị cho ấm lòng... Lâu lâu anh hai mới về mà...!

Nghe nhắc tới nhậu là tôi khoái rồi...!

- Thôi được! Anh sẽ nói tóm tắt, có gì thì Dượng góp ý nha! Trong ca dao có một cô gái hái chè, nhưng không tên tuổi. Trong lịch sử, cũng có một cô gái hái chè, cô đó là người thật. Tên của cô là (Đặng Thị Huệ) cô sống vào thời nhà Trịnh, người đời thường gọi “Bà Chúa Chè”. Chuyện cô Huệ, thì anh hai sẽ nói ở một dịp khác. Bây giờ anh nói về cô gái hái chè trong ca dao trước đã. Bản gốc “Cô Gái Hái

Chè”, như sau:

*Hôm qua em đi hái chè,
Gặp thẳng phải gió nó đè em ra.
Em lạy mà nó chẳng tha,
Nó đem đút cái mả cha nó vào.
Bấy giờ em biết làm sao,
Nếu em càng giãy nó vào thêm sâu.
Cái gì như thế củ nâu
Cái gì như cái cần câu vật vờ.
(ca dao).*

Đọc hết bài ca dao... Ngẫm nghĩ mới thấy hơi, kỳ... kỳ...! Tại sao cô gái một mình đi hái chè? Đòi chè rộng lớn, theo thông lệ các cô hái chè thường tùm năm, tùm ba mà đi hái, chứ ít khi đi một mình? Thời gian “Gặp thẳng phải gió nó đè em ra”, cô gái hái chè không nói rõ buổi sáng, hay buổi chiều? Cô gái có phải đi hái chè hay chỉ là cái cớ? Giá thiết, hai người đã có hò hẹn từ trước để (đi đè)...? Trên đồi chè nắng chang chang, cây chè thì thấp, không lẽ hai người đè nhau giữa trời nắng nóng?

Người em rể nghe tôi đặt vấn đề... khoái chí, cười tùm tùm... rồi đứng lên chạy vô nhà lấy ra hai lon bia với một bịch đậu phộng rang, nói:

- Anh hai đặt vấn đề như một thám tử. Bình luận tiếp đi anh hai:
- Cô gái bị đè, tất nhiên phải... (nằm ngửa). Thí dụ: Cô gái bị đè ra thiệt, hẳn nhiên anh chàng phải gió lúc đó như một con hổ đói rình mồi chờ cô gái đi tới... bắt thần nhảy ào ra dùng hết sức mạnh ôm lấy cô gái, vật cô gái xuống đám cỏ... Anh ta (ngầu ngiến) cô gái... Lúc đó, cô gái điếng hồn, bủn rủn tay chân la làng, cào cấu cũng hết nổi... Vậy thì, cô gái làm gì có đủ thời gian để mà... quỳ: “*Em lạy mà nó chẳng tha*”? Theo anh nghĩ: Có thể cô gái hái chè không lạy lục gì cả, ngược lại cô gái hái chè đã chuẩn bị “bãi đáp” ở trong một cái chòi...? Và, cô nằm im lặng thường thức cái “mả cha” của thẳng phải gió nó nhét vào... Thử đặt trường hợp Dượng đi hiếp dâm, Dượng cũng làm y chang như thẳng phải gió vậy thôi! Phải không?

Người em rể của tôi lại cười âm lên, nói:

- Em không dám hiếp dâm đâu! (cười). Này giờ nghe anh nói, em mới biết đó thôi. Hiếp dâm, kiểu “ngầu ngiến” gáp gáp, vôi vàng như vậy thì có thú vị gì? Theo anh hai, thì cô gái hái chè có cảm giác khi bị đè không anh?

Tôi cũng cười... và trả lời:

- Có cảm giác chứ Dượng...! Ăn vụng lúc nào cũng ngon mà! Dượng hãy nghe cô gái hái chè, nói: “*Bấy giờ em biết làm sao*”? Cảm giác là câu nói đó! Cô gái hái chè đã có cảm giác khi cái “mả cha” của thẳng phải gió đó đã nằm gọn lỏn trong người của cô... Cô gái tự hỏi và cũng tự trả lời. Trong ca dao, có câu:

*Kim đâm vô thịt thì đau,
Thịt đâm vô thịt thương nhau quá chừng.
(ca dao)*

Cảm giác khi đã được “đút”... làm cho cô gái hái chè, ngộp ngừng... - nửa muốn “giãy”; nửa muốn thẳng phải gió làm cho nhanh, cho mạnh... Đúng lý ra, khi bị đè - cô gái sẽ vùng vẫy, kêu la... Và, khi thấy bế tắc, thì thụ động buông xuôi cho xong chuyện... Đàng này, cô gái hái chè (le lói) ý nghĩ: “*Nếu em càng giãy nó vào càng sâu*”. Có ai biểu cô giãy đâu? Cảm giác khi xác thịt va chạm... bùng phát mãnh liệt trong người, nên cô gái hái chè, muốn “phụ nữ (hầy hầy) vùng lên”, phụ trợ cùng với thẳng phải gió...! (Ngày xuân trên đồi, đáng giá ngàn vàng, nên cô gái hái chè không thể nằm im chờ một cách phí phạm).

Người em rể chăm chú nghe tôi diễn tả quá hấp dẫn... Người em rể cầm lon bia lên uống một hơi cạn sạch, rồi nói:

- Trong ca dao, tục ngữ, thành ngữ - ẩn giấu nhiều ý nghĩa, triết lý... Do đó, cần phải có người biết cảm nhận, hơn nữa là phải có trình độ như anh hai mới hiểu thấu hết ngọn nguồn, bằng không cho dù có học thuộc lòng cũng chưa chắc sẽ biết hết ý nghĩa.
- Người em rể thúc giục:
- Vậy, anh hai nói tiếp hai câu cuối đi.

- Dượng muốn nghe hai câu cuối, thì đây: “*Cái gì như thể củ nâu, Cái gì như cái cần câu vật vờ*”. Trước tiên, phải hiểu củ nâu là cái củ gì đã... Tên khoa học của bộ củ nâu, là (Dioscoreales). Ở Việt Nam có bộ củ, là: củ nâu (Dioscorea cirrhosa) - Khoai mỡ (Dioscorea alata) - Củ mài (hay hoài sơn Dioscorea persimilis) - (Hoài Sơn “củ nâu” là vị thuốc quý, dùng để tăng cường sức khỏe, bổ dương... Hàm với: gà, chim, vịt...) - Củ khoai tỳ (Dioscorea esculenta).

Riêng **củ nâu** (màu nâu) có hình hơi tròn tròn, vỏ nhăn nheo, có rãnh nhỏ nhỏ... Củ nâu mọc mầm, mọc hoang ở các vùng: Lào Cai, Quảng Ninh (Quảng Yên), Bắc Giang, Bắc Ninh, Hà Tây, Thái Nguyên, Thanh Hoá, Hà Tĩnh, Nghệ An... Người ta lấy màu nâu từ vỏ củ nâu để làm thuốc nhuộm vải và mỗi năm, xuất cảng sang Tàu: chín nghìn tấn, cho tới mười nghìn tấn... Trở lại chuyện cô gái hái chè, bị đê... Tôi kể cho Dượng một câu chuyện có thật, như vậy:

“Một bà vợ ở với chồng, sinh được năm đứa con, các con của bà đã dựng vợ gã chồng. Vậy mà bà chưa hề thấy cái “cần câu vật vờ” của chồng và cũng chưa cầm lấy nó. Mọi thao tác..., bà giao hết cho chồng muốn làm gì thì làm, bà chỉ biết nằm ngửa, lim dim mắt mà hưởng quang vinh...”.

Người em rể của tôi bật cười, khà...khà..., rồi nói:

- Anh hai dùng chữ “quang vinh”, dzui he...! Vinh quang, có phải là bà đó nằm im re, dặng cẳng để mà hưởng sự sung sướng phải không anh hai?

Người em rể của tôi coi bộ khoái nghe chuyện cô gái hái chè, nên hỏi lung tung... Tôi nói:

- Đúng là như vậy, Dượng biết rồi mà còn hỏi. Đã có nhiều bà vì mắc cỡ, nên không chịu (cầm cái cần câu) và “giúp đỡ” các ông khi lâm trận... Mấy bà cứ nằm ì ra hưởng vinh quang, mặc cho các ông lao động tới bờ hơi tai...!

Trở lại vấn đề của cô gái hái chè. Tôi nói:

- Thí dụ. Người bị hiếp dâm, lúc đó hoang mang, sợ sệt, chỉ mong kẻ hiếp dâm làm cho xong chuyện... Việc xấu hổ, nhục nhã như vậy thì còn hơi sức đâu mà ngẩng mặt cúi xuống nhìn cho kỹ cái “dụng cụ hành nghề” là cái cần câu của người đàn ông đã hiếp dâm mình như thế nào?
- Theo anh hai nghĩ: Cô gái hái chè sau khi bị đê, (cô nghĩ dù gì thì cũng... xong rồi), nên cô nổi tính tò mò... Vậy là cô bảo thằng phải gió để nguyên “hiện trạng” cho cô sẫm soi, sờ nắn, nghịch ngợm... cái đùm treo lòng thòng, lủng lẳng mà tưởng tượng, nó giống: cái “củ nâu”... Còn cái “cần gia tăng dân số” của thằng phải gió, thì cô so sánh nó với cái cần câu cá Nghĩa là cô gái hái chè có dư thời gian để sờ ngấm cái củ nâu và nắm cái cần câu vật vờ... (vật vờ vật vương - tức là đã mệt đừ điếc, xiu xiu... ểnh ểnh... hết hùng dũng!). “*Phải luồng trăng gió vật vờ ra sao?*” (Kiều). Phải công nhận rằng cô gái hái chè, bạo dạn... Nội dung bài ca dao chủ yếu là cô gái hái chè kể lại chuyện bị đê cho người bạn gái thân thiết nghe... Cô bạn gái này chưa có chồng, cô vẫn còn con gái. Cô ấy chưa hiểu gì về (đê) và chuyện đê đó có cảm giác như thế nào?

Tôi nói tới đây, thì người em rể vội chặn họng, nói:

- Làm sao mà anh hai biết cô bạn của cô gái hái chè, chưa có chồng, vẫn còn con gái vậy?

Tôi cười và giải thích:

- Dễ hiểu mà Dượng, nếu cô bạn gái đó đã có chồng con rồi thì cần chi cô gái hái chè phải diễn tả tỉ mỉ cái “củ nâu và cần câu vật vờ” làm gì cho mất công. Cô gái hái chè vừa khoe chuyện mình bị đê, vừa ý nhị cho cô bạn biết cảm giác được đê...! Đặc biệt hơn nữa, cô gái hái chè không ngần ngại kể đê mình bằng thái độ giận dữ... Ngược lại, cô gọi (Thằng Phải Gió)... Người miền Nam, Sài Gòn, gọi là “Thằng ôn dịch” hay “Đồ mắc dịch”. Đó là các câu: “chửi” hờn mát; chửi cho có chửi; chửi cho bớt e lệ, mắc cỡ... Còn trong lòng thì tình cảm dành cho người bị chửi vô cùng thương yêu, trìu mến...! Cô gái hái chè, quả là một cô gái thông minh và có trình độ hiểu biết về tâm lý và thận trọng... Cô gái hái chè, không nói rõ ràng tên thật người đê mình, mà chỉ nói bâng quơ... - “thằng phải gió”. Giả dụ, cô bạn của cô gái hái chè có đem câu chuyện bị đê của cô đi kể lại cho người khác biết, có lẽ cũng chẳng có ai tin... Bởi “thằng phải gió”, có hàng trăm thằng, thì biết thằng nào ra thằng nào, mà đi tìm để tra khảo...

Chuyện ở Mỹ, trong những năm trước... Có một cô gái trẻ, vô tội nhà Bạch Cung, để làm “sinh viên thực tập”... Trong thời gian thực tập, cô bị tổng thống “đề ra quốc” cho tan nát đời hoa...! Cô thực tập sinh đó cũng giống như cô gái hái chè; cả hai cô đều nhớ lại cảm giác mình được đê...! Hai cô hí

hững,... kể ra tường tận cho bạn thân của mình, biết rõ sạch sành sanh...! Có điều, cô "thực sinh thực tập" thua trí thông minh của cô gái hái chè một bậc. Cô ta đã nói rõ ra - tên thật, chức vụ thật của người đề cô, để rồi cả hai đều mang họa...! Anh nói thật lòng, rằng: Anh khoái ông tổng thống...! Tòa nhà Bạch Cung, là "Trái Tim" của người dân Hoa Kỳ; là một nơi thiêng liêng; là nơi quyền lực bao trùm cả thế giới... Vậy mà ông ta dám đề cô gái ở trong đó...!

Trong mỗi con người, bất cứ nam hay nữ đều có chứa đựng cụ sinh tồn (tức là chứa đồ dâm trong người)...! Vậy, có ai mà không dâm nào...?

*Văn chương chữ nghĩa bẽ bẻ
Thần L.. ám ảnh mà mê mẩn đời
(Ca Dao)*

*Nóc nhà xa hơn chợ. L.. vợ gần hơn mã cha
(Thành Ngữ).*

Người em rể của tôi - vỗ tay, nói:

- Gái Việt của chúng ta thông minh và ý nhị hơn gái Mỹ quá đỗi... Phải không anh hai? Anh bình giảng bài ca dao tường tận không khác gì một giáo sư văn khoa.

Tôi cười, nói:

- Thôi, Dượng ơi! Đừng có mèo khen mèo dài đuôi... (cười).
- Anh hai tóm tắt câu chuyện, rồi đi "nhậu" lai rai... Trưa rồi...!
- Dượng nên nhớ! Bất cứ chuyện gì trong cuộc sống cũng (có buộc, có mờ). Xưa nay - luân lý, đạo đức, tín ngưỡng, luật lệ xã hội, gia quy là những sợi dây thừng trói chặt người phụ nữ từ khi mới lọt lòng cho tới lúc chết... Người phụ nữ quá thiệt thòi trong một xã hội trọng nam khinh nữ. Đã vậy, còn trút lên vai, lên đầu người phụ nữ trách nhiệm báo hiếu cha mẹ, thậm chí cha mẹ mà chết sớm thì phải hy sinh tuổi xuân để lo làm lụng nuôi đàn em trưởng thành... Trong ca dao, người xưa đã thấu hiểu nỗi cơ cực đó, nên đã (mờ) ra một lối thoát nhẹ nhàng, pha lẫn triết lý về sự luyến ái cho phụ nữ, như sau:

*Chính chuyên chết cũng ra ma
Lẳng lơ chết cũng đem ra ngoài đồng
Chính chuyên chết phải đi không
Lẳng lơ chết có tiếng cồng, tiếng chiêng. (ca dao)*

*Lẳng lơ chẳng một mình tôi
Thanh Lâm, Đồng Sớm cũng đôi ba người
Nói ra sợ chị em cười
Lấy chồng tháng chín, tháng mười đẻ con (ca dao)*

*Lẳng lơ con bé con bông
Chính chuyên ai để cồng chồng đến cho (ca dao)*

Bài ca dao về chuyện cô gái hái chè. Đó chính là tình yêu lẳng mạn, đó chính là vẻ lẳng... - rất phụ nữ - rất đàn bà - rất đậm đà tình ái... Dù có cho nhau không tính toán "tình cho không biểu không", nhưng không làm mất đi sự trong sáng cũng như phẩm hạnh... Đừng nghĩ rằng: phụ nữ lẳng... (lơ) là xấu, để rồi đánh giá một cách hồ đồ thiếu công bằng... Định kiến nặng nề thâm căn cố đế vốn khinh thường phụ nữ trong xã hội phong kiến đã nhìn người phụ nữ với con mắt, soi mói... Buộc tội cho họ, từ: đáng đi, đáng đứng, ngồi, ăn, uống, mặc..., nói năng... Nhìn chung là khắt khe một cách không cần thiết. Trong khi đó, đàn ông thì tự cho mình được cái quyền - tự do bay nhảy, tự do lập "phòng nhì, phòng ba...".

Định kiến hủ lậu "phân chia giai cấp" tai hại đó đã kìm hãm sự sáng tạo, kìm hãm tài năng ở người phụ nữ... Định kiến hủ lậu đó, đã làm mất đi cơ hội gần gũi để học hỏi tính nhẫn nại, điềm đạm và phán đoán sự việc một cách thông minh nơi phụ nữ... Phần nhiều đàn ông đều coi thường "đàn bà biết gì mà nói...". Suy nghĩ thiên cận đó là một tai họa đổ ập xuống đầu phái nam, vậy mà cánh đàn ông vẫn chưa chịu khôn ra! Người phụ nữ lẳng... hay lẳng mạn là người phụ nữ, tài giỏi... Phụ nữ không thua gì nam giới, họ để lại cho đời nhiều giai thoại, nhiều địa danh trong lịch sử... Phụ nữ là "Anh Thư" cầm

quân giết giặc... Phụ nữ để lại nhiều áng thơ văn lừng danh kim cổ...

Lẳng (lơ) là một trong những nét duyên dáng rất đáng yêu và cũng là nét thanh cao, trang đài ở người phụ nữ. Người phụ nữ không biết lẳng thì chẳng khác gì tượng đá biết đi, hay một cái cây gỗ thiếu nước... Người phụ nữ phải biết lẳng lơ để đem lại hạnh phúc gia đình, miễn là đừng thái quá. (Bất cứ thứ gì thái quá cũng không tốt, chứ không hẳn là chỉ có lẳng lơ...). Lẳng lơ là một món quà trời ban cho người phụ nữ. Lẳng lơ chính là sự gợi tình rất đáng yêu. Người dân “Nam Kỳ Lục Tỉnh”, gọi là: ‘Thả Thính’.

Chúa nói với bọn người đàn ông ném đá người phụ nữ ngoại tình, rằng:

"Nếu trong các người không có tội, thì hãy ném đá người đàn bà ngoại tình này".

Nghe Chúa nói vậy, bọn người đàn ông đó bỏ đi. Chúa tha tội và bảo người đàn bà trở về nhà và dặn chớ đừng phạm tội...". Chúa nói quá đúng. Người đàn bà ngoại tình là có sự “đồng lõa” của đàn ông... Vậy, kể nào "lên án" nét lẳng lơ, kể đó là loại người đạo đức giả .

Trong Tự Điển: Chữ “lẳng”, (động từ). là ném một vật dụng nào đó bằng cả hai tay. Còn chữ “Lơ”. Tiếng Pháp (Bleu). Nghĩa là màu lam... Không biết, ai đã ghép hai chữ “Việt-Pháp” thành lẳng lơ, để rồi gán ghép cho người phụ nữ với nghĩa “không đàng hoàng, đứng đắn...?”....?”. Lẳng lơ có thể hiểu, là: biểu lộ tình cảm bằng ánh mắt, bằng nụ cười, bằng lời nói, bằng một câu thơ, bài thơ... một cách dịu dàng, e ấp nhưng không kém phần kín đáo và duyên dáng dễ thương...

Thật ra, thì chính phái nam mới lẳng lơ... Đàn ông lẳng lơ gắp chực làn nữ giới. Thí dụ: Họ thích cô nào thì họ không dám tỏ tình trực tiếp... Họ làm thơ, tặng: nói bóng, nói gió... Họ mời cô gái đi ăn... Họ mặc áo quần bánh bao sang trọng. Họ xịt nước bông nồng nàn... Họ đi xe mới... Họ nói năng tỏ ra hết sức lịch thiệp, tăng bốc, nịnh nọt... Phụ nữ “yêu bằng tai” mà. Nói chung là chi phí cho sự lẳng lơ ở đàn ông quá nhiều... Và trong tình sử họ đã từng làm mất cả danh dự, tài sản, mất luôn cả một đất nước.

Loài vật cũng biết lẳng lơ... Con gà trống, nó cũng biết lẳng lơ... Con gà trống khi gặp gà mái, nó lấy mỏ móc dưới đất (phao câu) một chút dầu (loại nước hoa đặc biệt), trét lên bộ lông của nó cho thật mượt, cho thật thơm lừng... Gà mái ngửi, khoái chí...

Người em rể của tôi này giờ ngồi im lắng nghe tôi nói. Đợi khi tôi nói xong, mới có ý kiến, góp vui:

- Theo anh hai giải thích, thì hai chữ lẳng lơ chẳng qua là một sự bày tỏ tình cảm cho nhau trong tình yêu một cách ý nhị, trong sáng mà không xúc phạm thuần phong mỹ tục. Em cũng thích người phụ nữ có chút... lẳng lơ... Chính sự lẳng lơ đã đưa họ lên đài danh vọng...! Lẳng lơ trong chăn gối còn là hạnh phúc... Bởi vậy cho nên trong ca dao, nói: “*Lẳng lơ chết có tiếng cồng, tiếng chiêng!*”! Cảm ơn anh hai nhiều lắm!
- Tôi cũng cảm ơn Dượng ngồi nghe tôi nói... Và, biết đâu rằng: cái “thằng phải gió” ở trong bài ca dao. (Anh ta chính là người chồng, là người yêu sắp cưới của cô gái hái chè thì sao...?). Có thể lắm chứ?! Lẳng mạn..., lẳng lơ... mà!

Ngày nay, không biết cô gái hái chè có còn hái chè trên những ngọn đồi kỷ niệm thuở xa xưa...? Hay là..., cô đi hái chè ở nơi phương trời xa lạ, mà (thằng phải gió) của cô là những người đàn ông ngoại quốc, lạ huơ, lạ hoắc?! ./.

Tôi nhớ cô: Cô gái hái chè!

Trang Y Hạ
Xuân Tâm – ngày giáp tết - 2006

